

CAPUT II.

de

Naturâ LUCIS ipsâ ;

I. SECTIO DEMONSTRABILIIUM.

§. I.

Dum de Lucis interiori edifferere natura nitor, naturalis ignorantie me meæ pudet, cum immensam illam Dei lucem æstimo, in quâ omninò nullæ tenebræ. Hanc dum anhele anxie, in hâc obscuritate rerum radium exoro sapientiæ cœlestis, ut expediam me tot erroribus. O luceat, & caleat in pectore, in animo splendoris vel scintilla aliqua æterni! & ex balbutientis ore opus manuum tuarum admirabile manifestetur, ut Majestas tua incomprehensibilis in secula non terminanda collaudetur, Deus gloriose!

Votum.

§. II. Lux rerum omnium, quas sensu atq; intellectu assequi valeamus, divinissima, perfectissima, optima & subtilissima haberi debet; ut non præter verum *J. Cas. Scaliger* statuerit Exerc. de Subtil. 71. f. 1. *partem hanc de Luce subtilissimam in Philosophia esse. Ibidem etiam à fine fallus: se haud scire, an rerum cœlestium ulla excellentior sit Luce.*

Difficultas argumenti

§. III. Αυτοφως , Lux ipsa, infinita tamen, independens, increata, immaterialis & archetypa, ἁπλῆ simplex, triplex ἑνωσις , unus in essentia, trinus in personis nempe Deus est, essentialiter ac propriissimè loquendo, I. Job. I. 5. DEUS noster LUX EST, & tenebræ in eo non sunt. Conf. Apoc. XXI, 23. Quare & Πατὴρ τῶν Φῶτων appellatur à *Jacobo* c. I, 17. & Φῶς ἀπερόσητον inhabitare; I. Tim. VI. 16. Christus ipse Φῶς ἀληθινόν (Lux vera) dicitur Job. I, 9. Φῶς ζωῆς ibid. Φῶς κόσμου Job. VIII, 12. Φῶς simpliciter Job. I, 5. Divinum Numen lumen est, & flamma, non solis Apostolorum linguis, sed piorum quoq; cordibus infundens se. Religione nō minori, quàm ingenio expressit sensū hymniconditor:

Deus lux trinuna.

O Lux beata Trinitas, & principalis Unitas!

Autor libror. de Theolog Ægypt. l. 2. c. 4. (Aristoteles creditus est,) *Primariae Lucis appellatione primum Opificem exprimimus necessitate quâdam ducti; quia ejus essentiam, qualis ipsa in se est, explicare non possumus.*

C 2

§. IV.